

Mijn liefde voor de muziek

De kapeldeur staat open. De glimmende Yamaha-piano staat uitnodigend tegen de muur. Ik loop ernaartoe en speel een paar akkoorden. Wat een prachtige klank! Toch eerst maar even vragen of we hier mogen spelen.

Al sinds piano's op de stations zijn neergezet met de tekst erop *Speel mij*, heb ik het verlangen om dit een keer te doen. Ik heb een panische angst om voor publiek te spelen en wil dat heel graag overwinnen. Steeds als ik door de hal van het Centraal Station loop en de ruimte gevuld wordt met al dan niet geschoolde klanken, neem ik mijzelf voor 'ooit durf ik dit ook'. Op een dag hoor en zie ik dat een oudere vrouw *Für Elise* van Beethoven speelt, een simpel stuk dat iedere beginnende pianist wel eens gespeeld heeft. Halverwege stopt ze, staat op en zegt: "Zo, dit was het, verder weet ik het niet meer." Ze krijgt spontaan applaus van enkele omstanders, maakt een diepe buiging en verdwijnt in de menigte. Zo simpel kan je het dus maken, denk ik jaloers.

Trees, een vrouw met wie ik af en toe samenspel en die mij begeleidt bij het zingen, is mijn grote motivator.

"Ik ga wel met je mee. Spelen we eerst een *quatremains*, dan hoef je niet alleen achter de piano." Zij draait haar hand niet om voor een optreden en begrijpt niets van mijn terughoudendheid. "Ga er maar van uit dat niemand luistert, deze mensen zijn onderweg en echt niet in jou geïnteresseerd."

Ik weet dat ze gelijk heeft, maar mij lukt het niet om zo eenvoudig te denken.

Op een dag loop ik door het OLVG Ziekenhuis en zie ik ook daar een uitnodigende piano staan. Ik open de klep, sla voorzichtig een paar toetsen aan en stoer besluit ik 'hier durf ik het wel'. Alleen bezoekers die wachten op de lift en een handjevol mensen in het restaurant. Trees is onmiddellijk enthousiast als ik haar bel en we spreken af om elkaar daar te ontmoeten. Maar de piano blijkt heel vals en zij weigert verder te spelen.

"Ja, hij is wel vals hè, zullen we dan maar gaan koffie drinken?"

Gelijk voel ik een stuk spanning uit mijn lijf verdwijnen. Maar al snel merk ik dat ik ook teleurgesteld ben, ik heb de eerste stap gezet, we zijn nu hier en eigenlijk wil ik wel doorzetten. We praten hier nog even over verder en bedenken andere plekken waar we misschien kunnen spelen. Ineens krijg ik een ingeving.

"In de kapel hiernaast worden wel eens concertjes gegeven, daar zal toch ook wel een piano staan, zullen we even gaan kijken?"

Ik hoef Trees niet over te halen, ze vindt het een prima plan.

In de gang naar de kapel staat een prachtige, in beige gesluisde moslima, die baklava uitdeelt aan het personeel dat langsloopt. Oh ja natuurlijk, het einde van de ramadan. Ik meen haar te herkennen van de foto in de folder van het ziekenhuis, waarin zij als pastoraal ondersteuner wordt genoemd. Op onze vraag of wij de piano mogen bespelen, reageert zij enthousiast en zonder enige aarzeling, ja natuurlijk.

Voorzichtig laten we de eerste klanken door de kapel rondgaan. Wat heerlijk, wat een

prachtige akoestiek! Trees speelt een stuk solo, we spelen samen een quatermains en ik speel een paar stukjes minimal music, rustige muziek die gemakkelijk in het gehoor ligt. Trees heeft de smaak te pakken gekregen.

“Kom op, dan doen we ook nog de aria van Händel.”

Ik waag het erop, ik weet dat in deze ruimte mijn stem ondersteund zal worden. Dat de deur openstaat en er mensen binnen zouden kunnen komen, probeer ik te negeren.

We nemen een pauze en ik laat mijn ogen door de kapel gaan. Tot mijn verrassing zie ik een vrouw voetje voor voetje, haast in trance, door het labrynt lopen dat op de vloer geschilderd is. Haar schoenen heeft ze eerbiedig buiten de cirkel neergelegd. Als zij opkijkt vraag ik voorzichtig of we haar niet storen, maar het tegendeel blijkt het geval.

“Ik gebruik jullie muziek juist voor mijn spirituele rondgang.” Even later blijkt ze verdwenen, even geruisloos als ze gekomen is.

Net op het moment dat we besluiten te stoppen, komt een jonge vrouw de kapel binnen lopen.

“Zouden jullie misschien nog even door willen spelen? Dan ga ik mijn kindje halen.” Ze vertelt dat haar zoontje 10 weken te vroeg is geboren en voor het eerst even uit de couveuse mag. “Ik wil hem zo graag hier mee naartoe nemen, dit is zo’n bijzondere plek voor mij geworden in de afgelopen tijd. En dan zou ik het zo fijn vinden als jullie voor ons willen spelen.”

“Natuurlijk willen we dat,” reageren we, ontroerd door dit verhaal en een paar minuten later komt zij de kapel binnen met een minuscuul mensje in een dekentje tegen zich aangedrukt.

“Hij moet nog leren zuigen, maar dan mag hij volgende week mee naar huis,” vertelt ze trots, zichtbaar opgelucht dat de grootste spanning achter de rug is. Zij zoekt een plek in de kapel en wij spelen nogmaals ons repertoire en speciaal voor haar en haar zoontje zing ik het lied van Händel ook nog een keer. De vrouw bedankt ons hartelijk en wij gaan nog een keer een kop koffie drinken, dit keer om ons optreden te vieren.

Een week later vertel ik mijn pianolerares over deze indrukwekkende ervaring.

“Goh, wat een cadeau heb je dit jongetje in de start van zijn leven meegegeven”, is haar eerste reactie.

Ik kijk haar verbaasd aan, dat had ik mij helemaal niet gerealiseerd. Ik was vooral bezig geweest met mijn eigen overwinning.

Jitsche juli 2017 (herschreven januari 2021)